

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000

Letna inozemstvo . . . » 15.000

Letna inozemstvo, USA dol. . . 18

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXI. - Štev. 5 (1538)

Gorica - četrtek, 1. februarja 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Človeška in božja pota

Leta 1927 je bilo preganjanje Cerkve v Mehiki na višku. Vsi škofje so bili ali izgnani ali zaprti. V šestih letih je bilo ubitih 300 duhovnikov in pet tisoč vernih laikov. Zakonodajja je Cerkev postavila v docela podrejen položaj. Verske šole, semenišča, redovne hiše so bile razpuščene in zaplenjene. Oblasti so odredile, da sme biti na sto tisoč prebivalcev le en duhovnik.

Leta 1929 je nato prišlo med Apostolskim sedežem in mehiško vlado do neke vrste izmirjenja. Proticerkvena zakonodaja je ostala, toda večletno preganjanje Cerkve je prenehalo.

Petdeset let nato se je zgodilo to, čemur smo priče te dni: Kristusov namestnik na zemlji Janez Pavel II. je mogel obiskati to težko preizkušeno deželo. Kljub nasprotovanju proticerkvenih in protizidarskih krogov, ki so v Mehiki, čeprav silna manjšina, še vedno močni in vplivni, je mehiška vlada privolila na papežev obisk. Sedanji predsednik države López Portillo uradno visokega gosta ni smel pozdraviti, saj Mehika ne priznava Vatikana. Pa si je pomagal tako, da ga je skupaj z družino pozdravil kot navaden državljani. Spet se je pokazalo, da človeška pota niso božja pota in da Bog po ovinkastih stezah dosega in uresničuje svoje namene in načrte.

PRELITA KRI NI BILA ZAMAN

S prihodom prvih španskih osvajalcev — conquistadores — leta 1519 so prišli v deželo Aztekov, današnje Mehiko, tudi prvi misijonarji. Cerkev se je med domačim prebivalstvom hitro ukoreninila. Veliko je k temu pripomoglo tudi češčenje Matere božje iz Guadalupe, pravi mehiškanski Lurd. Vsak dan se tam zbirajo tisoči romarjev, ob nedeljah blizu sto tisoč, na dva največja praznika, v oktobru in decembru pa pride milijon romarjev.

Po treh stoletjih se je Mehika leta 1823 osvobodila španske kolonialne oblasti. Nova republika pa je šla skozi dolgo vrsto pretresov, državnih udarov, uporov, ki so prizadejali tudi Cerkev. Oblasti so se polastili laiciistični krogi, ki so po Cerkvi udarili, kadar so le mogli. Ponovno je prihajalo do preganjanja in izganjanja duhovnikov ter onečaščenja svetišč.

Najhujše se je pa na Cerkev zgrnilo po letu 1917, ko je bila sprejeta nova ustava. Partido revolucionario institucional — ustavna revolucionarna stranka, ki se je polastila oblasti s silo in jo kot edina politična sila ohranila do današnjih dni, je uvedel diktaturo grozotnih oblik in se pri tem spravil zlasti na Cerkev. Člen 130 nove ustave, ki je še danes v veljavi, je Cerkvi odvzel vsak pravni značaj. Duhovnikom je bila odvzeta aktivna in pasivna volivna pravica, verouk odpravljen iz šol, prepovedane vsa združenja vernikov kakor tudi redovniške obljube.

Po raznih natezanjih je preganjanje Cerkve doseglo višek pod predsedniki Cardenosom, Obregonom in Callesom. Zlasti slednji si je zaslužil žalostno oznako »mehiški Neron«. Vsi tuji duhovniki so morali zapustiti državo, domači duhovniki pa so se morali vpisati v »register« duhovnikov. Kdor se ni prijavil, je postalo njegovo delovanje nezakonito in ga je smela policija, če ga je zasačila pri vršenju verskih obredov, na mestu ubiti.

Tedaj so se zganili verniki. Ustanovili so leta 1926 Ligo za versko svobodo in zbrali dva milijona podpisov, ki so jih naslovili na mehiški kongres. Ta pa je, obvladan od Callesa, njihovo peticijo enostavno ignoriral.

Nato je omenjena Liga razglasila civilni bojkot: kupovati le nujno potrebno, ne obiskovati zabavišč in gledališč, ne potovati, umakniti denarne naložbe iz bank. Zene in mladina so raznašale letake in različne pozive. Neko jutro se je mehiška prestolnica zbudila preplavljena z letaki papeške barve (belo-rumene), kjer je bil napis: »Živel Kristus Kralj!«

Calles je vzdihljal. Telefonično je pozval podeželske oblasti, naj streljajo brez sod-

nega postopka. »Hočem dejanj, ne formalnosti,« je dejal enemu policijskih šefov, ki se je izgovarjal, da nima dokazov proti obtožencem.

Učitelji so morali podpisati izjavo, da sprejemajo ateizem kot podlago za šolski pouk. Pa jih je samo v okrožju Guadalupe od 400 učiteljev kar 389 odreklo svoj pristanelek. Raje so bili ob službo.

23. novembra 1927 je bil ustreljen skupaj z bratom inženirjem Humbertom jezuitski pater Miguel Pro, ki je ničlikokrat potegnil policijo za nos, ko je tajno delil zakramente in opravljal sv. mašo. Župniku iz Tamasule, ki so ga presenetili v trenutku, ko je delil sv. obhajilo, so odsekali obe roki, drugega duhovnika, ki je pravkar opravil poročni obred, pa so ustrelili skupaj z novoporočencema.

O verskem preganjanju v Mehiki je svetovni tisk značilno molčal. To je nagnilo papeža Pija XI., da je obtožil časopisje, da se je predalo »zaroti molka«, preganjanje vernike pa je označil za pričevalce vere, ki nudijo svetu prizore nenavadnega junaštva.

MINILO JE POL STOLETJA

Predsedniki krvavih rok kot Obregon, Carranza, Cardenas in Calles so že prešli v zgodovino. Njihov naslednik Lopez Portillo, je čeprav kot zasebnik, stisnil sv. očetu roko. Mar ni v tem nov dokaz, da Kristus končno vedno zmaga? Da je imel prav 15-letni Tomaž De la Mora, ki so mu vojaki dali vrv okoli vratu in ga vlekli po ulicah, ker so pri njem našli škapulir Srca Jezusovega, ko je dejal svojim mučiteljem: »Bog je močnejši od vas in bo gotovo zmagal. Samo Kristus kraljuje, vlada, zmaguje.«

Papeževa navzočnost v Mehiki je to v polni meri potrdila.

—jk

Papež Janez Pavel II. v Mehiki

Kdor je ob sredstvih javnega obveščanja sledil sv. očetu na potovanju v Mehiko, je lahko videl, da je na zunaj bilo to triumfalno potovanje od republike Santo Domingo do mehiškega glavnega mesta in Marijine božje poti v Guadalupe pa do mesta Puebla, kjer se vrši konferenca južnoameriških škofov (CELAM). Ljudstvo je povsod papežu pripravilo sprejem, ki bi mu lahko rekli zmagoslavje. Milijoni in milijoni so ga povsod pozdravljali s prav južnjaško navdušenostjo, ki večkrat ne pozna pravih mej. Bili so stari in mladi, meščani in ljudje s podeželja; vsi so hoteli videti in pozdraviti papeža v svoji domovini.

Tudi oblasti niso mogle mimo tega edinstvenega obiska. Čeprav je Cerkev uradno ločena od države in čeprav so vlade versko nevtralne, kljub temu so sv. očeta sprejeli z vsemi diplomatskimi častmi, izkazali so mu še več kot predpisuje diplomatski protokol. Le enega zadoščenja mu niso mogli nuditi, da bi lahko maševal na kakem velikem trgu. Po njih zakonu je namreč to prepovedano. Znamenje, da v Mehiki niso še stopili v korak z novimi časi in da vlada še vedno ni izraz verne mehiškega ljudstva.

Bistveni namen Janeza Pavla II. pri njegovem potovanju v Mehiko pa ni bil kak triumf, temveč to,

da potrdi svoje brate škofe v veri, kot je Kristus naročil apostolu Petru: »Ti pa potrdi svoje brate.« Namen je torej izrazito verskega in duhovnega značaja. Papež je v svojih govorih to večkrat poudaril. V soboto je ob otvoritvenem govoru, ki ga je imel med mašo v Marijinem svetišču v Guadalupe, dejal tudi naslednje: »S to konferenco škofov se želimo povezati s prejšnjo, ki je bila pred desetimi leti v Medellinu v Kolumbiji in ki se je je udeležil tudi Pavel VI., večnega spomina. Prišli smo sem ne toliko, da bi znova po desetih letih vzeli v pretres iste probleme, temveč da jih pregledamo v novi perspektivi, v novih zgodovinskih okoliščinah. Začeli bomo pri tisti konferenci in na podlagi izkušenj teh desetih let, novega obzorja in izkušenj vse Cerkve bomo napravili korak naprej. V Medellinu je bil jasen namen škofovske konference evangelizacija Južne Amerike. Ta namen je razviden iz treh poglavij predloženih dokumentov: človeški napredek, oznanjevanje evangelija in rast v veri, vidna Cerkev in njene strukture. Tudi sedanja konferenca ima podoben namen: Evangelizacija danes in v prihodnosti Južne Amerike.«

Svoj nagovor je papež zaključil s prošnjo k Mariji Devici v Guadalupe: »Dovoli, da v tem slovesnem trenutku jaz, Janez Pavel II., škof Rima in papež, moji sobratje v škofovski službi, kot zastopniki mehiške in latinskoameriške Cerkve, zaupamo v tvoje roke zaklad evangelija, križa in vstajenja, ki smo njih priče, apostoli, učitelji in škofje. Darujemo ti celo to božje ljudstvo; darujemo ti mehiško Cerkev in Cerkev cele Južne Amerike. Darujemo ti jo kot tvojo posest. Ti si se s svojo podobo naselila v srcih tvojih vernikov, daj, da bi ta srca ostala tvoje bivališče tudi v prihodnje. Bodi ti kot doma v naših družinah, naših župnijah, v škofijah, med vsemi ljudstvi.«

Začetek škofovske konference je res bil obetaven kot bi bolj ne mogel biti. Papež je njen uspeh postavil pod posebno varstvo Marije, božje matere, ki jo častijo po vseh deželah Latinske Amerike: v Mehiki kot »Virgen Morena«, v Argentini kot »Nuestra Señora de Luján«, drugod kot »Aparecida in Altargracia«.

Nekdanji varuh poljske »Črne Marije« v Censtohovi je tudi s tem osvojil srca vernikov v Južni Ameriki. Zato je upravičeno neki mehiški dnevnik naslovil uvodni članek: »Je prišel, si je osvojil.« S svojo človekoljubnostjo, s svojo prijaznostjo, ko se je rokoval z ljudmi ob cesti, s svojo pobožnostjo do Marije v Guadalupe in ne nazadnje tudi s svojo španščino, saj je potrdil, da se je do dobra naučil, kot so mu priporočili škofje, ko so ga takoj po izvolitvi povabili v Mehiko. Tudi pri zbiranju narodov in jih pridobivajo za Kristusa in Marijo.

Torontski pomožni škof dr. Ljodje Ambrožič po avdijenci pri sv. očetu Janezu Pavlu II.

Slovenski oblak na tržaškem nebu

Glasilo Liste za Trst »Voce Libera« je konec lanskega leta proti Slovincem v naši deželi sprožilo novo historijo, ki se še nadaljuje. Vzrok? Osnutek zakona o globalni zaščiti slovenske narodne skupnosti, ki so ga že pred časom predložile SSK, PCI in SKGZ ter ga sedaj pregledujejo ustrezne komisije italijanskega parlamenta. Glasilo Liste za Trst ga je označilo za »novi Osimu«. Članek se je zaustavil pri nekaterih členih osnutka, ki predvidevajo na ozemlju, kjer živijo Slovenci, enakopravnost njihovega jezika na občinski, pokrajinski in deželni ravni. Potem pa znova spusti z verige namišljeno pošast — dvojezičnost (bilinguismo), ki da pomeni nasilje nad italijansko večino. Popolnoma v slogu časov nekdanjega župana Bartolija.

PISMA BRALCEV — PRAZEN STRAH

Učinek ni izostal. Po italijanskih listih so se pojavila številna pisma bralcev, vsa uglasena na isti ton. Slovincem da gre sedaj odlično, da imajo že tako ali tako posebne prednosti, ker da so dvojezični. »Voce Libera« je seveda prednjačila. Neki njen bralec je zagotavljal, da ima po materi še nekaj »slovenske« krvi, da pa je zaskrbljen, ker bo za njegova dva otroka težko dobiti službeno mesto brez znanja slovenščine. Listi pa, ki držijo z eno ali drugo stranko, predvsem z demokrščansko, so zavzeli v svojih poročilih nedoločena stališča. Italijanska večina da je že večkrat sprejela nase žrtve, od istrskih in dalmatinskih beguncev pa do številnih južnjakov. Tudi zakon o globalni zaščiti slovenske skupnosti da pomeni zanjo določeno žrtev.

Vsi ti prikrojevalci italijanskega javnega mnenja se dobro zavedajo neresničnosti svojih trditvev. Po tridesetih letih protislovenskega ščuvanja res ni mogoče čez noč spremeniti nacionalističnih stališč, ne da bi to imelo za posledico upad zaupanja pri volivcih. Pojav Liste za Trst je le preveč zgovoren zgled. Kača nacionalizma in

narodnostne mrznje, ki so jo italijanske stranke vsa povojna leta bolj ali manj odkrito gojile, da bi si pritegnile glasove italijansko čutečih, zaskrbljenih pred slovensko nevarnostjo itd., se je sedaj obrnila proti njim samim.

ZAMASKIRANO PROTISLOVENSTVO

Zato ob dosedanji gonji Liste za Trst ne morejo priznati vse škode, ki so jo povzročile slovenskim sodeželanom: od raznarodovanja tržaške okolice, razlašanja slovenske zemlje (Boljunc, Štandrež — na dvomljive industrijske gradnje, neoparavne škode iz časov fašizma pa do oviranja pri izdaji dovoljenj za razširitev dejavnosti naših ustanov, podjetij in vse do tridesetletnega sistematičnega zavračanja slovenskih prosilcev za javne službe. Skorajda ne mine mesec, da italijanske stranke ne bi vedno znova pokazale svojih protislovenskih stališč.

Da so vsaj na zunaj nekoliko spremenile svoje zadržanje, ne toliko proti Slovincem, kot nasproti Jugoslaviji, je vzrok splošna kriza v državi. Rim nima več milijard, da bi v nedogled vzdrževal Trst in njegovo pristanišče, ki je bilo vsa povojna leta kot vreča brez dna. Če pustijo Jugoslavi v Trstu na leto 350 milijard lir, kar je več kot pa prinese pristanišče, potem je jasno, da je bilo treba odpreti vrata vzhodu. Toda to odprtje se je izvršilo zelo nerodno. Podpisan je bil sporazum v Osimu o dokončni meji, obenem pa tudi sklenjena izgradnja industrijske cone na Krasu, ki znova prinaša razlasev slovenske zemlje in naselitev množice nedomačega prebivalstva, v katerem bodo tamkajšnji slovenski ljudje preprosto izginili. Poleg tega prinaša tudi uničenje edinstvene kraške pokrajine. To slednje je bil dovolj močan argument za krajevno nacionalistično tržaško plast. Zagnala se je proti ogrožanju Krasa ter naravnega okolja Trsta. Toda v bistvu je šlo za nasprotovanje Osimu in dokončni potrditvi meje z Jugo-

slavijo oz. prepustitvi cone B (Kopršćine in Bujšćine — zadnjega ostanka njihove Istre) Jugoslovanom.

Da ne gre v prvi vrsti za zaščito Krasa pred industrio in Jugoslavi, se je vedelo že ob pojavu protiosimskega gibanja, saj so isti ljudje, ki so ga vodili, poprej brez pridržkov podpirali in izvajali razlašanje slovenske zemlje okrog Trsta za industrio, za gradnjo hotelov, kar je imelo za posledico naselitev Italijanov v slovenske kraje. Med vodilnimi osebnostmi tega gibanja so mnoga imena, poznana po protislovenskih in protislovenskih stališčih; tako sedanji tržaški župan Cecovini še iz časov zavezniške uprave, prejšnji podžupan, socialist Giuricin po tem, da je prijavil sodišču slovenskega odbornika, ker je izvedel poročni obred na tržaški občini v slovenskem jeziku; prejšnji poslanec, demokristjan Bologna je tudi pripadal nacionalističnemu demokrščanskemu merilu. Slednji dve osebnosti sta iz Istre in imata ugled med tisoči istrskih beguncev. Tem se pridružuje še nekaj tržaških znanih imen kot Letizia Fonda Savio in Aurelia Gruber Benco.

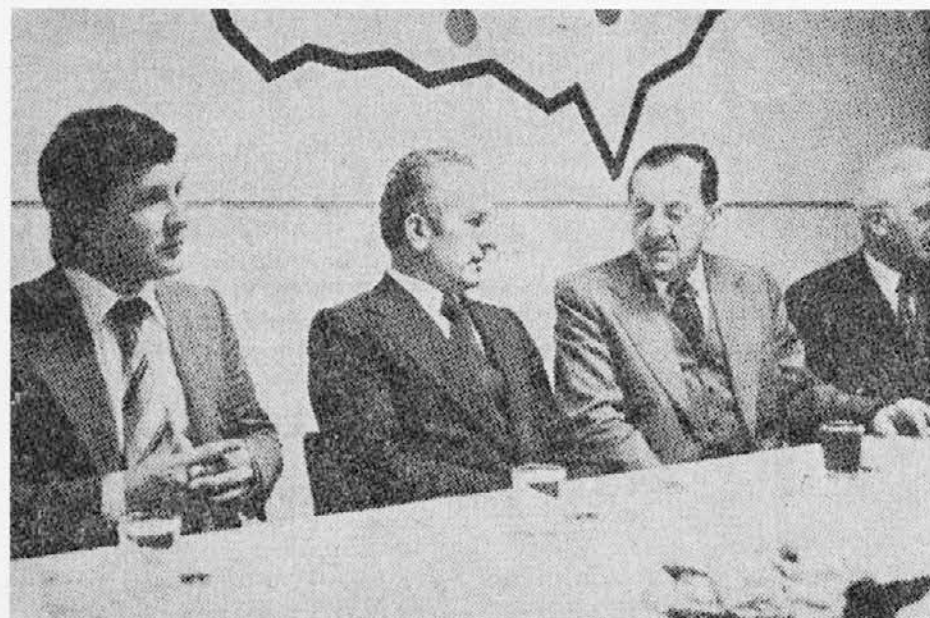
Bojijo se slovenskega oblaka na tržaškem nebu.

Sua Santità Giovanni Paolo II. 00120 Città del VATICANO											
Leto	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1978											
1979											
1980											

Sv. oče — naročnik Katoliškega glasa

■ Pred odhodom v Mehiko je sv. oče Janez Pavel II. bil navzoč pri odprtju stalnega sveta Italijanske škofovske konference (CEI). Dejal je, da bo Cerkev lahko vršila svoje poslanstvo le, če bo uživala popolno svobodo. Cerkev ima sveto pravico, da oznanja Kristusov nauk in širi moralne vrednote, škofje pa naj pazijo, da bodo verniki v posesti resnice in da se bo spoštovala disciplina Cerkve.

Koroška žaluje za Jožkom Tischlerjem

Dr. Joško Tischler v družbi z jugoslovanskim generalnim konzulom v Celovcu Bojanom Lubejem. Dr. Tischler je predzadnji z desne strani

Pokojnega Jožka Tischlerja sem prvič spoznal leta 1948 v Beli Peči. Bila so to nerodna leta za demokratične Slovence v zamejstvu; pred nevarnostjo raznih obveščevalcev so se rajši skrivaj sestajali. Tako je tisto leto pozimi prišlo do takega sestanka med nekim goriškim politikom in dr. Tischlerjem. Kot najbolj primeren kraj za srečanje so izbrali Belo Peč. Goriški politik je na to srečanje povabil tudi mene. Tako sem takrat prvič videl dr. Tischlerja. Napravil je name poseben vtis zaradi svojega nizkega zamoklega glasu in zavoljo svojega obraza, ki mu je dajal posebno izrazitost orlovski nos in dvoje prijaznih oči. Od takrat sva se še večkrat videla na Koroškem in na Primorskem, zadnjič v lanskem septembru ob Vrbskem jezeru, ko je Naš tednik obhajal 30-letnico izhajanja in so dr. Tischlerju podelili častno priznanje. Videlo se je, da ni več pri pravem zdravju. Pretekli teden je pa prišla vest, da je dr. Joško Tischler nenadoma umrl za kapjo v ponedeljek 22. januarja.

ZIVLJENJSKA POT

Joško Tischler je izhajal iz izrazite koroške slovenske narodno zavedne in krščanske družine. Njegov oče je bil za časa jugoslovanske zasedbe Koroške po prvi svetovni vojni župan v Tinjah. Ko so leta 1920 nemški Volkswehrovi zasedli Tinje, je oče od skrbi v eni noči osivel, je pozneje povedal sin Jožko.

Rojen leta 1902 je maturiral leta 1922 in odšel na Dunaj študirat matematiko in fiziko. S številnimi drugimi slovenskimi visokošolci iz Koroške se je sestajal v Slovenskem klubu. Bili so v vseh ozirih težki časi za slovenske študente na Dunaju tako v materialnem kot v moralnem oziru. Po koroškem plebiscitu niso smeli tiskati slovenskih časopisov v Celovcu, zato so tednik »Koroški Slovenec« tiskali na Dunaju; slovenski visokošolci so pri časopisu opravljali korekture in ga paginirali. Skupaj z drugimi visokošolci je med počitnicami potoval po Koroški, imel predavanja, sestanke, prireditve za slovensko prebivalstvo.

Po končani univerzi se je zaposlil kot profesor na srednji šoli. Kot zaveden Slovenec je moral v službo izven Koroške v Fürstentum. Šele leta 1934 je prišel v Beljak. Tu ga je zalotila nacistična okupacija Avstrije. Nacisti so dvignili glave še bolj kot prej. Njih težko roko je okusil tudi prof. Tischler. V Beljaku so nahajali študente protijemu. Bil je suspendiran od službe. Ker to ni moglo trajati v nedogled, so mu ponudili mesto profesorja v Bregenzu. To je najbrž bila njegova rešitev med drugo svetovno vojno, saj je ostal na tem mestu vso vojno, dočim so številne druge slovenske narodnjake, ki so ostali na Koroškem, poslali v ječe in v taborišča.

Po vojni se je vrnil na Koroško sredi poletja 1945. Bil je eden redkih slovenskih intelektualcev, ki so bili na svobodi in telesno zdravi. Koroška je bila takrat pod angleško okupacijsko oblastjo. Ta je želela vpeljati nekaj reda, pa je imenovala koroško deželno vladno. Kot Slovenca so v to vladno poklicali tudi dr. Tischlerja, ki je tako bil član začasne koroške vlade od julija 1945 do novembra istega leta. Na tem mestu se je posebno zavzel za slovensko šolstvo. Njegovo rešitev je videl v dvojezični obvezni ljudski šoli na vsem dvojezičnem ozemlju. Ta predlog je koroška vlada sprejela in je pri dvojezičnem šolstvu ostalo do leta 1959, ko so ga odpravili.

Slovensko šolstvo je bila nato glavna skrb dr. Tischlerja vsa nadaljnja leta, pa naj je šlo za ponovno odprtje gospodinjstvih ali kmetijskih šol, zlasti pa še za odprtje slovenske gimnazije. Že leta 1946 je mislil na to, da bi se v Celovcu ustanovila

dvojezična (slovensko-nemška) gimnazija. Te misli ni več opustil in jo je pozneje izpeljal, čeprav v nekoliko drugačni obliki. Pogajanja z oblastmi v Celovcu in na Dunaju so trajala več let. Končno so gimnazijo odprli leta 1957 s prvimi tremi razredi; njen ravnatelj je postal prof. Joško Tischler. Gimnazija se je lepo razvijala, čeprav je morala gostovati v poslopju nemške gimnazije. Zato je bila nadaljnja skrb ravnatelja Tischlerja, da bi slovenska gimnazija dobila lastno poslopje. Tudi v tem so Korošci uspeli, četudi takrat dr. Tischler ni bil več ravnatelj, ker je leta 1967 stopil v pokoj, po 40 letih službe: 30 let na nemški gimnaziji, 10 let na slovenski.

KULTURNI DELAVEC IN POLITIK

Podoba prof. Tischlerja bi ostala zelo nepopolna, če bi ne vsaj omenili njegove dejavnosti kot kulturnega delavca in politika.

Kultura ga je pritegnila že kot študenta, kot smo videli, v politiko je pa posegel, ker v zamejstvu skoro ni mogoče ločiti kulturnega dela od političnega. Prosvetno delo katoliško usmerjenih Slovencev na Koroškem je imelo svoja središča v prosvetnih društvih in pevskih zborih. Ta društva so bila povezana v Slovenski prosvetni zvezi s sedežem v Celovcu. Leta 1936 je Tischler postal njen predsednik in formalno ostal na tem mestu do leta 1946. Na obzorju se je v tistih letih že javljal nacizem, ki je imel svoje najbolj goreče za-

govornike prav na Koroškem. Slovenci so kljub temu naprej gojili svojo prosveto in vsakoletne »Slovenske dneve«, zdaj tu zdaj tam. Leta 1939 so pa vsak zunanji nastop prepovedali; Tischler je moral v Bregenz, mnogi kulturniki v ječe in v taborišča, od koder se številni niso več vrnil.

Po končani vojni 1945 se je začela obnova na prosvetnem in političnem polju. Dr. Tischler se je izven šole posvetil predvsem politiki in prosveto prepustil drugim. Bili so pa nerodni časi, kot je v uvodu omenjeno. Tudi na Koroškem so bili slovenski ljudje razklani v dve skupini, med demokrati in med pristaše OF. Joško Tischler je spadal med demokrati kot prepričan kristjan. Zato je skupaj z drugimi enako mislečimi zagovarjal samostojnost slovenske politike na Koroškem. Do formalne odločitve je prišlo leta 1949, ko so v Parizu zmagovalci iz druge svetovne vojne odločili, da državna meja Avstrije ostane na Karavankah kot prej. Tisto leto so Korošci ustanovili »Narodni svet koroških Slovencev« kot politično organizacijo demokratično usmerjenih Slovencev; dr. Tischler je postal prvi predsednik in je na tem mestu ostal do leta 1960. Za kratek čas je isto mesto prevzel leta 1972, ko je v NSKS nastala kriza.

Kot politik je dr. Tischler bil demokrat, Slovenec in kristjan. V tej smeri je tudi vodil NSKS in njegove nastope v koroški politiki. Težave so nastale nekako pred desetimi leti, ko je šlo za politično opredelitev do matične domovine in do Jugoslavije. V NSKS so bili eni za tesnejšo naslonitev na matico, drugi so zagovarjali samostojnost in določeno kritičnost. Dr. Tischler bil mnenja, da »manjšina brez uradnih stikov z matico ne more živeti«. Temu so pritegnili posebno mlajši politiki. Takrat je nastala kriza v NSKS in dr. Tischler je znova prevzel njegovo predsedstvo leta 1972, a le za krajšo dobo. V Jugoslaviji so pozitivno ocenili njegovo politično linijo in je zato dobil odlikovanje.

Od ponedeljka 29. januarja počiva dr. Joško Tischler na pokopališču v Zrelcu (Ebental) v svoji koroški zemlji. Prezgodaj je, da bi mogli nepristransko oceniti njegovo delo in njegove politične odločitve. Bil je vsekakor za koroške Slovence velika in zaslužna osebnost in se je za zmeraj vpisal v njih zgodovino poleg velikih prednikov Andreja Einspielerja, Antona Janežiča, prelata Blümla, župnika in mučenika Poljanca in toliko drugih.

K. Humar

OKNO V DANAŠNJI SVET

• Sovjetska revija »Znanost in religija« je objavila članek, v katerem svari mladino pred modo nošenja križcev. Te da ne zakonito izdelujejo zasebni obrtniki. Revija priporoča družbenim podjetjem, naj izdelujejo razne druge znake in obseke kot so lastovke, sidra, meči in podobno.

• Kardinal Höfner je poslal v imenu zahodnonemških škofov firenškemu kardinalu Benelliju brzojavko, v kateri se mu zahvaljuje za nastop v obrambo nerojene ga življenja. Obenem so isti škofje izrekli kardinalu Benelliju solidarnost, ko so ga nekateri zaradi njegovega pogumnega nastopa podlo oklevetali, neki nestrpen sodnik pa celo ovadil sodišču.

• Poljski škofje so pozvali vernike, naj no svečnico posebej prosijo Boga, da bi papež letos v maju lahko prišel brez težav na Poljsko in da bi njegov obisk ne bil blagodejen le za poljske katoličane, temveč za vse kristjane v socialističnih deželah, kakor tudi za druge, ki hrepenijo po Bogu.

V treh župnijah češke škofije Budjevičice so oblasti odvzele tamkajšnjim župnikom dovoljenje za opravljanje duhovniške službe. Zaradi tega so se verniki teh župnij obrnili na predsednika republike Husaka, naj doseže preklic tega odloka, saj je v očitnem nasprotju s svobodo vere, ki jo Husak vedno v svojih nastopih zagotavlja.

• P. Wei, zgodovinar in strokovnjak za cerkvena vprašanja na Kitajskem, ki je bil svoj čas katoliški časnikar v Sangaju, nato pa je odšel v tujino in bil v Rimu posvečen v duhovnika, je mogel pred kratkim obiskati Kitajsko, kjer se je mudil tri mesece. Od 145 škofov v letu 1949, ko so komunisti prišli na oblast, naj bi danes živel le še eden, ki pa je kot »politični zločinec« zaprt v Sangaju. Od 45 škofov, ki so jih v času od 1957 do 1962 posvetili zakoniti kitajski škofje, a brez dovoljenja Apostolskega sedeža, jih živi danes še okoli 30, a nimajo med seboj nikakih zvez. Po mnenju p. Weia bi bilo nujno, da jih Vatikan pri-

zna in jim s tem da priznanje za zvestobo v veri.

Iz Slovenije

Škof Janez Jenko član rimske kongregacije

Papež Janez Pavel II. je imenoval koprškega škofa dr. Janeza Jenka za pravega člana kongregacije za duhovnike. Ta kongregacija se je svoj čas imenovala koncil-ska, ker je imela za svojo nalogo pravilno razlagati odloke tridentinskega cerkvenega zbora (1545-1563). Papež Pavel VI. je 15. avgusta 1967 preuredil in ji dal več dušnopastirskih nalog.

Ljubljana in Maribor

Po zadnjih številkah šteje Ljubljana okrog 250.000 prebivalcev, Maribor pa za polovico manj, to je 127.000. V Ljubljani so imeli pred vojno šest konzulatov: avstrijskega, belgijskega, francoskega, češkoslovaškega, italijanskega in romunskega. Danes sta tu le avstrijski ter nizozemski konzulat. Italijanski se nahaja v Kopru in je pristojen za nekdanje italijansko ozemlje Istre in Primorske.

Slovenske škofije v številkah

Zadnja okrožnica ljubljanske nadškofije prinaša statistiko vseh treh slovenskih škofij. Podatki so naslednji:

Koper - 1971: 227.910; 1978: 238.940; razlika + 10.030.

Ljubljana - 1971: 718.289; 1978: 796.518; razlika + 78.229.

Maribor - 1971: 780.938; 1978: 821.837; razlika + 40.899.

Slovenija - 1971: 1727.137; 1978: 1857.295; razlika + 130.158.

Ljubljana mesto šteje 253.413 prebivalcev in je v osmih letih zrastle za 40.000 prebivalcev.

Mesec za katoliški tisk

VESELE IN MANJ VESELE IZKUŠNJE

Vsako uredništvo je kakor bazar, kjer doživiš to in ono; veselo, manj veselo, bridko, pohvalo in kritiko, uspehe in neuspehe, zadoščenja in razočaranja. Vsega je, ker je pač list človeško delo.

To velja še v večji meri za časopis, kot je Katoliški glas. Eni ga v nebesa kujejo, drugi mu želijo skorajšnjo smrt; eni ga podpirajo, drugi mu nagajajo, kjer morejo. Vemo, da ga nekateri preberejo celega od uvodnika do oglasov in obvestil, ga premožajo, o njem predebatirajo na raznih sestankih in najdejo v njem tudi to, česar ni. Lansko leto smo npr. brali, da so v njem menda štiridesetkrat našli, da je »pisal proti Jugoslaviji«.

Drugi ga hodijo prebrat v cerkve. V Gorici ga namreč najdeš pri cerkvenih vratih v stolnici, pri Sv. Ignaciju in pri kapucinih. Tretji si ga še pogledati ne upajo. Ne vem, morda iz strahu, da bi se ne oskrunili. A so tudi taki, ki bi ga z zlatom plačali, če bi mogli do njega. Zavis pač od tega, kaj človek nosi v srcu in kaj od nekega lista pričakuje. Tako npr. piše nekdo: »Pošiljam vam ček za Katoliški glas za leto 1979... Če je kaj preveč, je dar listu, ki se mi je v teku let tako priljubil, da bi brez njega ne mogel več, saj bi mi kar nekaj manjkalo, če bi ga več ne imel. Visoko cenim vaše odločno in požrtvovalno delo, ki, kakor vidim in vem iz časopisa, v teh časih, ko svet nekam drvi, kam, menda še sam ne ve, ni tako lahko.« Temu se pridružuje drugi, ki pravi: »Z listom sem zelo zadovoljen in mi je res pravi prijatelj v tujini, ki mi pa vsekakor ni mačehovska pri mojih 69 letih.«

Tako dobivamo nekaj za spodbudo, da ne pademo v malodušnost, nekaj pa jih dobimo po glavi, da se ne prevzamemo. Toda najbolj nam je žal, kadar nam bralci v pismih ali po telefonu sporočijo, da lista ne dobijo. Tudi to se dogaja zlasti po nekaterih poštah. Tako je te dni po telefonu sporočila neka gospa iz severne Italije: »Danes sem dobila številko Katoliškega glasa od 9. novembra. Mi smo zelo žalostni, ker prihaja tako neredno. Ali bi mogli kaj ukreniti na pošti v Gorici?«

Kaj naj ukrenemo? Na goriški glavni pošti trdijo, da gredo vsi izvodi Katoliškega glasa vsak četrtek naprej. Potem se dogaja, da v kakem paketu izgine določeno število izvodov, zdaj več, zdaj manj. Na pošti noče nihče biti kriv. To nas žalosti, ker neredu na italijanskih poštah ne moremo kaj.

Kljub vsem veselim in neveselim hočemo z veseljem delati še naprej za tiste, ki jim prinašamo veselje in nas radi berejo.

URED.

Dve novi knjigi

Uvod v Sv. pismo stare zaveze

V zadnjih letih je izšlo tudi na Slovenskem, zlasti v založbi celjske Mohorjeve družbe, precej dobrih knjig z versko-teološko tematiko in problematiko. Na ta način se je izpolnila marsikatera vrzel. Žal pa tega ni mogoče reči o izdaji kakoga dela, ki bi pripadalo temeljni literaturi na svetopisemskem področju. Slovenec, ki si želi nekoliko globlje spoznati sporočilo sv. pisma, pogreša ne le dobrih komentarjev v našem jeziku, marveč celo širše osnovne uvode k posameznim svetopisemskim knjigam.

Da bi to vrzel nekoliko izpolnili, so se predavatelji sv. pisma na ljubljanski teološki fakulteti (J. Krašovec, M. Peklaj, F. Rozman) odločili za izdajo prevoda znanih francoskih uvodov v sv. pismo stare in nove zaveze (Introduction à la Bible, sous la direction de A. Robert et A. Feuillet, éd. Desclée). Dokončan je dober prevod uvoda v sv. pismo stare zaveze, ki ga je napisalo dvanajst uglednih strokovnjakov sv. pisma. Predvidoma bo izšel maja meseca pri celjski M.D. Obseg bo okrog 800 strani, med temi tudi 16 strani slikovnih prilog in 8 strani zemljevidov.

V začetnem poglavju se obravnava zgodovina Bližnjega vzhoda v tisočletjih pred Kristusom. Drugo poglavje nam nudi temeljne zgodovinske, arheološke, literaturne in teološke informacije o petih Mojzesovih knjigah (Pentatevh). Tretje poglavje opisuje v istem metodološkem ključu zgodovinske knjige. V četrtem poglavju se obravnavajo Psalmi in Modrostne knjige, v petem pa takojimenovalne deuterokanonične knjige (Baruh, Tobija, Judit, knjigi Makabejev, Knjiga modrosti in Sirah). Na koncu knjige se nudijo obsežna bibliografska, opombe, skrbno pripravljeno stvarno in imensko kazalo.

Gre za visoko strokovno delo, ki je potrebno duhovniku, toda primerno in koristno vsakemu kristjanu, zlasti izobražencu, kot nenadomestljiv spremljevalec ob resnem branju sv. pisma.

Glede na sorazmerno majhen slovenski kulturni prostor si ni pričakovati, da bi moglo podobno delo iziti v dobi prihodnjih deset let. Želeti bi bilo, da bi se zdaj ko Celjska Mohorjeva družba išče prednaročnikov (knjiga v prednaročilu stane 400 ND), kar se da mnogi priglasi in na ta način omogočili čim višjo naklado. Knjiga bi lahko bila tudi dokaj primerno darilo za morebitno obdarovanje izobraženih sorodnikov, prijateljev in znancev.

★

»Moja leta v Istri«

Tednik »Družina« je izdal spomine msgr. Leopolda Jurca »Moja leta v Istri pod fašizmom«. Uredil jih je dr. Drago Klemenčič. Uvodno besedo je napisal dr. p. Metod Benedik. Gre za spomine, ki jih je msgr. Jurca vsaj delno že objavil v »Družini«. Knjiga obsega sto strani in je bogato ilustrirana.

V sklepni besedi pravi avtor: »Knjiga vsebuje samo eno plat mojega duhovni-

škega delovanja v hrvaški Istri: borbo s fašizmom za ohranitev narodnostnih pravic našega ljudstva. Če bi hotel opisati svoje dušnopastirsko delovanje, bi nastala še ena knjiga. Če je življenjska pot vseh duhovnikov težka in odgovorna, je bilo poslanstvo nas duhovnikov pod fašizmom neprimerno zahtevnejše in pred zgodovino odgovornejše. Morali smo poleg dušnopastirskega dela braniti in reševati še narodnostno bit naših ljudi. Morali smo biti v prvi vrsti božji služabniki, da širimo božjo čast in skrbimo za zvečanje zaupanja nam duš. A takoj nato biti tudi varuhi in branilci materinega jezika in narodnosti svojih vernikov, saj je bilo to v zvezi z dušnim pastirstvom.«

Leopold Jurca se je rodil v Braniku (Rihemberk) na Vipavskem leta 1905. Mladost je preživel na Opčinah, kjer je leta 1929 daroval svojo novo mašo. Kmalu po novi maši je bil imenovan za župniškega upravitelja v Trvižu pri Pazinu v hrvaški Istri. Iz Trviža je upravljal tudi Beram. Dvakrat je upravljal tudi župniji Kašćergo in Zamask. Leta 1945 ga je škof Santin imenoval za ravnatelja novega škofijskega semenišča v Pazinu. V semenišču je ostal do leta 1950, ko je postal župnik in prošt v Pazinu. Leta 1962 so ga poklicali v Koper, kjer je bil stolni župnik in prošt ter nato generalni vikar, kar je še danes. Gre torej za slovenskega duhovnika, ki je skoraj vse svoje moči daroval hrvaški Istri!

Gromiko ponovno v Vatikanu

Od časov Janeza XXIII. so postali obiski sovjetskih diplomatov v Vatikanu precej pogosti. Tako je 24. januarja bil pri Janezu Pavlu II. na uradnem obisku zunanji minister ZSSR Andrej Gromiko. Bil je to peti njegov obisk pri papežu v 15 letih. Prvič se je srečal s Pavlom VI. v New Yorku na sedežu OZN leta 1965.

Razgovor med papežem in sovjetskim zunanjim ministrom je trajal skoro dve uri in sta govorila na štiri oči ob navzočnosti le uradnega tolmača. O čem sta govorila? Uradni viri poročajo, da sta obravnavala tekoče svetovne probleme: razorožitev, mednarodno napetost in pobude za mir, mednarodno sodelovanje na raznih področjih, o človeških pravicah. Nič niso povedali, ali sta govorila posebej o verski svobodi v Rusiji.

Glede te svobode smo kljub ponovnim obiskom sovjetskih diplomatov v Vatikanu in vatikanskih v Moskvi še vedno zelo daleč od kake resnične verske svobode v sovjetskih republikah, pa naj gre za katoličane, ki jih je blizu deset milijonov, ali za protestante, pravoslavne in druge verske skupnosti. Verska svoboda je namreč ena in nedeljiva: ali je za vse ali je ni za nikogar.

Zato se bojimo, da so vsi slični diplomatski obiski le za slepilo svetovne javnosti in so vernikom v Rusiji bolj v škodo kot v korist.

Ob dnevu za katoliški tisk v nedeljo 4. februarja ob 16. uri bodo v Katoliškem domu v Gorici nastopili tržaški pevci ter izvajali

Slovenski božič

Izvajalci so: zbor Zveze cerkvenih pevskih zborov (ZCPZ) in solisti Ljubica Berce-Košuta, Franka Žgavec, Bruno Kralj, Zdravko Klanjšček, Albert Miklavc. Orgle Tomaž Simčič, dirigent Janko Ban.

Po odmoru, med katerim bo srečolov v korist katoliškega tiska, bo isti zbor nadaljeval z božičnimi pesmimi. Vstop prost. Tržaški pevci so ta koncert že priredili z velikim uspehom v stolnici sv. Justa v Trstu in na Vrhniki.

»Slovenski božič«

Nekaj zgodovine. V pojasnilo k članku v Kat. glasu z dne 11. 1. 1979, »Slovenski božič« v tržaški stolnici, kjer avtor omenja, da je ta skladba — prirejena kot prava spevoigra in bi jo z velikim uspehom lahko igrali tudi na odru — povemo naslednje:

Iz kronike Mar. družbe v ulici Risorta v Trstu je razvidno, da je bil »Slovenski božič« prvič uprizorjen v Mar. domu leta 1940. (Dekleta so igrala tudi moške vloge.) »Solistinj« so bile: Marija - Veslava Vetrh, Jožef - Karla Trošt, Angel - Cvetka Kjuder, pastirji: Gizela Benevol, Stana Oficija, Cvetka Kosovel. Pel je dekliški zbor Mar. družbe. Petje je naučila in vodila Rozalka Čičigaj, režirali sta: Urška Barbo in Stana Oficija. Tako kronika. (Udeležba: 425 oseb).

To spevoigro so — z majhnimi spremembami oseb — ponovno igrali leta 1944.

Za božič leta 1947 je bil zopet uprizorjen »Slovenski božič«. Petje je učil in vodil pe-vovodja Jožef Maddalena; režirala je Stana Oficija. Tudi tokrat so ženske odigrale moške vloge. Marijo je igrala Marija Glavič, Jožefa pa Silvana Maddalena itd.

V novem Mar. domu pa je bil »Slovenski božič« leta 1970 prvič uprizorjen v mešanih vlogah. Režirala je Stana Oficija. Igrali so člani pevskega zbora Novega sv. Antona. Petje je učil in vodil takratni pe-vovodja tega zbora Janko Ban, ki je obnem odlično pel in igral vlogo Jožefa.

T. C.

Umrla je Silvija Kogoj por. Ferlat

V nedeljo 28. januarja je po daljši in neozdravljivi boleznii umrla pri Sv. Justu v Gorici Silvija Kogoj por. Ferlat. Pokojna je bila doma iz Mirna in se je kot prvo-rojenka rodila v družini znanega mesarja Silvija Kogoj. V mladih letih je bila zelo delavna v domačem prostetnem društvu, dokler je taka dejavnost bila dovoljena.

Po poroki se je z možem inž. Brankom Ferlatom izselila v Jugoslavijo in bivala v Dalmaciji, kjer je bil soprog zaposlen v tamkajšnjih ladjedelnicah. Po vojni se je z možem vrnila domov in se naselila v Gorici. Čeprav je bila zelo vedrega značaja in dobrega srca, je zaradi slabega zdravja živela bolj odmaknjeno od javnosti. Je pa po časopisih z veseljem sledila vsemu slovenskemu dogajanju na Goriškem.

Pogreb je bil v torko iz goriške stolnice na mestno pokopališče. Zapušča moža Brankota, upokojenega profesorja na slovenskih šolah, in hčer Ileano, ki je profesorica na enotni srednji šoli v Sv. Križu pri Trstu. Možu in hčerki ter ostalim sorodnikom naše iskreno sožalje. Pokojna Silvija pa naj se spočije v Gospodu.

Amnistia para un Brasil livre e democratico

»Amnistija za svobodo in demokratično Brazilijo«. S tem geslom so bili naslovljeni dvojezični plakati, ki so vabili goriško javnost, naj se v soboto 20. januarja 1979 udeleži v Avditoriju »večera za politično amnestijo v Braziliji«. Zamisel tega srečanja je prišla iz vrst skupine Primo Maz-zolari, ki deluje v okviru krščanske skup-

nosti iz Podturna (San Rocco) in ki hoče vzbuditi med javnostjo zanimanje za taka in podobna vprašanja. Tej pobudi so se pridružile politične stranke KD, KPI, PSI, DP in Mladinska sekcija Slovenske skupnosti, enotna sindikalna federacija CGIL-CISL-UIL, združenje ACLI, goriški krožki Rinascita, Salvemini, Slovenski mladinski rekreativni kulturni klub, Mladinski center, Univerzitetni krožek in knjižna zadruga Incontro Srečanje. Prisoten je bil tudi brazilski politični begunec italijanskega rodu Dario Canale, ki je tajnik odbora za politično amnestijo v Braziliji.

Uvodnim besedam je sledil audiovizualni prispevek, ki je z diapozitivi in govorjeno besedo učinkovito prikazal pereče stanje nerazvitosti in zaostalosti države, surovo in nadvse krivično politiko vojaške diktature, ki je prišla na oblast po vojaškem udaru leta 1964, in pri vsem tem nemoč in osamljenost sindikatov in političnih strank, ki so prisiljene na ilegalo. To so dejstva, ki jih v veliki meri pogotujejo gospodarska odvisnost Brazilije od ameriških in multinacionalnih družb. Brazilija je država hudih socialnih nasprotij. Izkoriščanje naravnih bogastev (Brazilija je v tem pogledu ena izmed najbogatejših držav na svetu) in velika večina proizvajalnih sil sta v rokah tujega kapitala, ki seveda skrbi predvsem za lastni dobiček. Ljudje živijo tako v največji bedi in zaostalosti. Tuji kapital ne gospoduje samo v Braziliji, temveč tudi v ostalih južnoameriških državah. Upati je, da se bo ta slika nekoliko izboljšala, ker se že dalj časa snuje po vsej Braziliji široko ljudsko gibanje, ki zahteva pomilitetv za politične jetnike in rehabilitacijo vseh državljanov, ki so jim bile odvzete politične pravice, skratka popolno demokratizacijo države. To masovno gibanje podpirajo brazilski Cerkev, združenja odvetnikov in časnikarjev in številni poslanci obeh »uradnih« strank.

Večer se je nadaljeval s koncertom čilskih kantavtorjev; nastopila sta Hugo Arevalo in Charo Cofré, ki sta žela veliko odobravanja in ploskanja pri številni mladi publiki. Pevca sta s tradicionalnimi južnoameriški glasbami predstavila izbor čilskih in brazilskih pesmi. Njuna živa izpoved je občuteno izpričala bogastvo latinskoameriške kulture in hrepenenje po svobodi zatiranih južnoameriških narodov.

Manifestacija se je zaključila z debato, med katero je Dario Canale odgovarjal na številna vprašanja občinstva.

KATOLIŠKI GLAS list za kritične bralce

Podpore goriškega županstva za revne dijake

Goriška občinska uprava je določila, da bo v tekočem šolskem letu 1978-79 dodelila podpore potrebnim dijakom in sicer v znesku 40.000 lir za dijake enotne srednje šole in 80.000 lir za dijake višjih srednjih šol. Prošnje lahko vložijo dijaki, ki dohodek njihovih staršev leta 1977 ni presegal 5 milijonov lir. Prošnje je treba vložiti na posebnih obrazcih, ki jih dijaki dobijo na tajništvu svoje šole in jih je treba poslati na županstvo do 28. februarja t.l.

Mala Cecilijanka 1978. Nastopil je tudi mladinski zbor iz Podgore pod vodstvom učitelja Mladena Uršiča

Rupa-Peč

Uspelo predavanje. V četrtek zvečer so vaščani iz Rupe-Peči do zadnjega kotička napolnili veliko sobo v gostilni v Rupi. Prišli so, da prisostvujejo predavanju prof. Höhna iz Nove Gorice, ki nam je govoril in kazal slike o Triglavu. Predavanje je organiziral pevski zbor Rupa-Peč.

Po predavanju so ljudje zelo zadovoljni odhajali domov z željo, da bi slična predavanja še poslušali. Hvala organizatorjem in g. predavatelju.

Ukve

Praznik sv. Boštjana. Kot vsako leto, tako so tudi letos v Ukvah slovesno praznovali sv. Boštjana, ki goduje 20. januarja. Sv. Boštjan je zavetnik Ukev. Na praznik so se pripravljali z devetdnevno z mašo, litanijami sv. Boštjana in molitvijo za ljubo zdravje Ukvanov. Zakaj sv. Boštjan je tudi zavetnik zdravja.

Na sam svetnikov dan je bilo praznovanje zelo slovesno. Imeli so kar štiri maše. Prvo za zdravje domačinov, drugo z istim namenom za Ovčjo vas, tretjo za zdravje žabnic. Zadnja pa je bila slovesna latinska peta maša, ki jo je daroval monsignor iz Trbiža, pel pa je cerkveni pevski zbor iz Ukev. Med devetdnevno je pridigal tudi duhovnik iz Slovenije

OBVESTILA

Radio Trst A bo v petek 2. februarja direktno prenašal iz Kulturnega doma v Trstu opero Čajkovskega v treh dejanjih »Jevgenij Onjegin«. Prenos bo od 20. do 23.15. Soliste, zbor in orkester ljubljanske Opere vodi Vladimir Kožuharov.

Sindikat slov. šole - Trst sklicuje redni občni zbor v četrtek 1. februarja 1979 ob 8. uri v prvem sklicanju in ob 8.30 v drugem sklicanju, v mali dvorani Kulturnega doma. Dnevni red je običajen.

Sv. maša za edinost bo v ponedeljek 5. februarja ob 17.30 v Marijinem domu, ul. Risorta 3 v Trstu.

Radijske šolske oddaje v slovenskem jeziku na radiu Trst A se bodo pričele v torko 6. februarja. Daljše poročilo pridohtjč.

V sredo 7. februarja ob 20. uri bo na sedežu SPZ, ul. Sv. Frančiška 20, prof. Zdenko Hvala govoril o izvenzemeljskih civilizacijah in neznanih letečih predmetih.

Natečaj za prevajanje šolskih učbenikov je razpisal višji šolski deželni nadzornik v Trstu. Gre za prevod naslednjih učbenikov za višje srednje šole: Psicologia per gli Istituti Magistrali (Farnè-Giovanelli); La Fisica e l'Universo fisico (Jerry Marion); Nozioni di diritto, vol. 3° (Ardolfi); Tecnica commerciale, vol. 1° e 2° (Frè-Frascarolo); Tecnica d'ufficio per gli Istituti professionali (Frè-Frascarolo); Trigonometria (Zwirner-De Savio); Algebra vol. 1° e 2° (Zwirner). Kdor se želi udeležiti natečaja, naj pošlje ponudbo na deželni šolski urad, Trst, p.za S. Antonio Nuovo 6, do 19. marca.

Seja Zveze slov. katol. prosvete bo na sedežu v Gorici v ponedeljek 5. februarja ob 20.30.

DAROVI

Za Alojzijeve: družini Maks in Peter Komac namesto cvetja na grob Silviji Ferlat 20.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Branko Ferlat v spomin žene Silvije namesto cvetja na grob 60.000 lir.

Za katoliški tisk: N. N., Trst, 10.000; Marija Bizjak 10.000; Milena Šušteršič 2.000; Ivanka Bole 5.000; Vinko Beličič 15.000; N. N. ZDA 20.000; N. N. 5.000; Nevja in Klav-

dio Zerjal namesto cvetja na grob tete Marije Končan 10.000 lir.

Za Pastirčka: N. N., Nabrežina, 10.000; A. M., Trst, 5.000; Damjan Hlede, Steverjan, 1.000 lir.

Za Sv. goro: N. N., Peč, 10.000; Frančiška Terpin 10.000; Alojzija Breščak za zdravje 5.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: Ana Metlika, Boljunc, 7.500; Katarina Knez, Boljunc, 5.000; N. N., Trst, 20.000; N. N., Rojan, 2.000; N. N., Domjo, 25.000; Vidoič, Trst, 5.000; N. N., Opčine, v dober namen, za zdravje) 50.000; Marjeta Hrovatin, Trst, 7.000; Otilija Krevatin, Trst, 60.000; Marija Kralj 10.000; Ana Čok, Trst, 1.000; Amalija Čurk, Trst, 1.000; g. Jug, Sv. Vincencij, 5.000; G. Valetič, Trst, 10.000; N. N., Domjo, 10.000; družina Samec, Domjo, 10.000; Peter Visintin, Domjo, 15.000; rojanska Marijina družba 100.000; podjetje Terpin iz Gorice ob odprtju podružnice v Trstu 50.000; družine Marc, Fabjan, Polla, Trst, 40.000; N. N., Prosek, 30.000; Just Lavrenčič, Katinara, 2.500; P. R., Boljunc 10.000; N. N., Mačkolje, 5.000; družina Zerjal, Sv. Ivan, 2.500; N. N., Rojan, 10.000; Justina Vatta, Sv. Ivan, 5.000; B. H., Trst, 5.000; Marija Urh, Trst, 2.500, družina Granduč, Trst, 1.500; družina Možina, Trst, 5.000; N. N., Barkovlje, 20.000; N. N., Sv. Ivan, 10.000 lir.

Za misijonarja J. Cukaleta: Pepca Beričič SD 100.000.

Za g. Gorkiča (za žrtve potresa): N. N., Peč, 10.000 lir.

Za cerkev v Banah: Marija Dolenc v spomin pok. Emila Badalič, 10.000 lir.

Za cerkev na Ferlugih: Bruna Milkovič 2.000 lir.

Ana Sosič-Zerjal: za Katoliški glas in Mladiko po 20.000, za misijone in Marijin dom v Rojanu po 50.000 lir.

Za lačne po svetu: Justina Zaghet v spomin moža Viktorja 10.000 lir.

Za Mladinski dom v Boljuncu: Skupnost slov. vernikov pri Sv. Vincenciju v Trstu v počastitev spomina Josipine Gerdol matere nekdanjega njihovega kaplana Marija 80.000 lir.

Za cerkev v Bazovici: Marija Marc Francova namesto cvetja na grob Francki Pečar 5.000; v spomin očeta Vinkota Marc hči Svetka 10.000 in žena Marija 5.000 lir.

Za cerkev v Gropadi: Marija in Dora Živic namesto cvetja na grob pok. Francki Pečar 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Oddaja o Benečiji. 10.30 Danes obiščemo... 11.05 Mladinski oder: »Potovanje naše Jelice«. 11.35 Nabožna glasba. 13.00 Ljudje pred mikrofonom. 13.20 Poslušajmo spet. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 8.05 Jutranji almanah. 9.30 Vroči svinec. 10.05 Koncert. 11.00 To je bila zabava. 11.35 Radi smo jih poslušali. 12.00 Prizori iz zdravniške ambulante. 12.20 Vesela glasba. 13.15 Slovenski samospevi. 13.30 Socialna problematika. 14.10 Kulturna beležnica. 14.20 Glasbeni ping pong. 16.30 Žive povestice. 17.05 Mi in glasba. 18.05 Čas in družba. 18.20 Operna glasba.

Torek: 8.05 Ženska stran neba. 9.30 Filološki utrinki. 10.05 Radio za šole. 11.00 A. Cronin »Angeli noči«. 11.35 Z glasbo po svetu. 13.15 Zborovska glasba. 14.10 Literarni utrinki. 14.20 Od prvih uspehov do danes. 15.00 Mladi izvajalci. 16.30 Čudoviti otroški svet. 17.05 Mi in glasba. 18.05 Slovenska književnost v Italiji. 18.20 Operna glasba.

Sreda: 8.05 Koder teče... 9.30 Nekdanji avtorji. 9.40 Iz zborovske zakladnice. 10.45 Radio za šole. 11.00 Ljudje in dogodki. 12.00 Radijski varieté. 13.15 Naši zbori. 14.10 Mladi pisci. 14.20 Kličite Trst 31065. 16.30 Otroci pojo. 18.05 Recital. 18.25 Operna glasba.

Četrtek: 8.05 Jutranji almanah. 10.05 Koncert. 10.45 Radio za šole. 11.05 Cronin: »Angeli noči«. 11.35 Iz revij in glasbenih komedij. 13.15 Cecilijanka 1978. 13.45 Gospodarska društva v deželi. 14.10 Danes bomo govorili o... 14.30 Glasbene oblike in izrazi. 16.30 Kje je napaka. 17.05 Mi in glasba. 18.05 Slovenski govori na Tržaškem. 18.20 Operna glasba.

Petek: 8.05 Ženska stran neba. 9.30 Iz zapiskov Josipa Tavčarja. 10.05 Koncert. 10.30 Drugorazredne narodnosti v Italiji. 11.00 Radio za šole. 12.00 V starih časih. 12.30 Iz operet. 13.15 Primorska poje 1978. 14.10 Mladi znanstveni raziskovalci. 14.20 Gremo v kino. 15.00 Jugotonov express. 16.30 Otroški vrtljak. 17.05 Mi in glasba. 18.05 Kulturni dogodki v deželi. 18.20 Klasični album.

Sobota: 8.05 Radijski trim. 9.05 Kulturno pismo. 10.05 Koncert. 11.00 Jugoslovanski pevci. 11.35 Na goriškem valu. 13.15 Slovenske ljudske pesmi. 14.10 Slovenske povojne revije v Italiji. 14.30 Vse lépo, vaš Peter! 16.30 Odprimo knjigo pravljic. 17.05 Mi in glasba. 18.05 »Lizistrata«. Napisal Aristofanes. Izvaja Radijski oder. 18.45 Vera in naš čas.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

+

Umrl je

dr. Jožko Tischler

Ob hudi izgubi, ki je prizadela družino, Narodni svet koroških Slovencev in celotno slovensko skupnost v zamejstvu, izrekamo globoko sožalje.

Pokojnik nam bo ostal svetel zgled zavednega Slovenca ter neutrudnega borca za slovenske pravice in demokracijo.

Trst, 25. januarja 1978

Slovensko ljudsko gibanje - Trst

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage

Silvije Kogoj - Ferlat

se najlepše zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali in kakorkoli počastili njen spomin.

Posebna zahvala osebjem bolnišnice sv. Justa in monsignorjem Močniku, Humarju in Simčiču za pogrebno mašo in poslovilne besede.

Gorica - Nabrežina, 31. januarja 1979

Družina

Slovensko industrijsko podjetje v goriški pokrajini želi razširiti svojo dejavnost ter v ta namen razpisuje zvišanje glavnice.

Ugodnosti za delničarje:

- Glavnica zavarovana proti inflaciji z nepremičninami (zemljišče in poslopje).
- Dobro obrestovanje delnic po učinku.
- Mlajšim članom omogočeno sodelovanje.

Za podrobne informacije in prenotacijo delnic je na voljo komercialist g. Riccardo Osbat v Gorici, ulica IX Agosto, 9. Telefon (0481) 81950.